

Om haar zusters niet te storen liep ze rond de hut en kwam zoo op het pad van vloertegels dat naar de villa leidde.

Ida stapte voort, met lange onbevallige schreden, haar mager hoekig lichaam, verborgen in de stijve plooiën van haar slecht gemaakte kleeren, overgelaten in de onverschilligheid van wie weet nooit te kunnen behagen.

De bel tinkte rinkelend toen ze het hek opende en weer sloot. Binnen, in het huisportaal, zal Adele te borduren, het stemmige bleeke nonnengezicht over haar werk gebogen.

— Zijn de meisjes hier?" vroeg Ida.

Adele zag op, even verstrooid, toen wendde zij het hoofd naar het binnenhuis.

— Ze zijn hier gekomen", antwoordde ze. „Ze moeten in de rommelkamer zijn".

Langzaam steeg Ida de trap op, trede na trede. Haar beenen wogen zwaar, ze voelde zich niet goed in den laatsten tijd. Vreemd, ze was altijd gezond geweest en sterk, zonder ooit last te hebben van ziekte.... Ze begreep niet wat haar nu scheelde.... Het werk, de zorg voor het huishouden viel haar zwaar, als een dagelijks weerkerende onaangename last. De ergernis over de meiden, kleine geschillen met Giulia prikkelden haar, hielden haar heele dagen bezig met boosgepeins en slechte luim. Vroeger was ze toch zoo niet geweest. Iedereen noemde haar goed, „die goede Ida" heette het altijd. Ze voelde nu soms haat tegen Giulia, die zoo eigenzinnig en zelfzuchtig haar weg ging, haat tegen haar zuster, dat was toch heel slecht. Hoe kwam ze zoo?

Ze trad haar kamer binnen en naderde het raam, om te zien of het al regende. De zee leek hoog, grijs groen, en rolde schuimend op den oever. De lucht was grauw eentonig, zonder onmiddellijke dreiging. De schermen waren weggenomen en eenzaam stonden de leege palen langs het kale strand. Menschen zaten op stoelen bijeen, witte en gekleurde figuren in badmantels liepen in groepen. Kinderen in badtricot sprongen spelend

rond. Misschien dreef het onweer wel over.

Zij schonk water en waschte zich de handen. Toen trad zij voor den spiegel om zich het haar in orde te brengen dat door den wind wat verward was geraakt. Nog even bleef zij staan en bekeek haar spiegelbeeld. Zij zag er slecht uit, mager en geel.... Het leek wel of ze oud werd.... Nu, het deed er niet veel toe, leelijker kon ze moeilijk worden....

Ze liep heen, de trap weer af, de keuken binnen.

— 't Is dadelijk klaar, Signorina", verzekerde de keukenmeid met weltevreden glimlach. Ida antwoordde niet. Zij hoorde de zusters binnenkomen, kibbelende kinderstemmen in de rommelkamer, maar zij had geen lust om tusschenbeide te komen. Daar kwam haar vader naar beneden, voorover gebogen, de eene hand zwaar op de trapleuning, het patriarchenhoofd met de lange witte baard en de krans van wit haar om de kale schedel, naar voren hangend.

— Is het klaar?" vroeg hij in 't voorbijgaan.

— Dadelijk, Papa", antwoordde Ida onderworpen. En in de keuken teruggetreden, vermaande zij halfluid:

— Gauw wat, daar is de padrone!

Weer klonken de kinderstemmen, luid en heftig, en geschrei van Leonora. Ida liep er zuchtend heen.

— Wat is er? vroeg ze, en keek vorschend rond. De kinderen zagen elkaar aan.

— Zij wil Livio's wagentje hebben, zei Maria eindelijk.

Ida vatte de hand van Leonora, die nog hijgend snikte, met tot een grimas vertrokken huilgezicht.

— Kom mee, dan mag jij de hoorn blazen, 't eten is klaar.

Getroost liep het kind mee, naar de eetkamer waar de lange witgedekte tafel stond. Ida zette haar op een stoel en gaf haar de hoorn in de handen. Het kind blies dat het getoet weerklonk, nog eens, en nog eens.